

[Busch-Jensen.]

Omtalen af de Fordele, som Brønderslev har, siges det — jeg beder om Tilladelse til at citere —:

„Disse sidste Fordele synes“ — det er Fordele ved Aalborg — „at maatte opveje de utvivlsomme Fordele, der knytter sig til Hospitalets Beliggenhed ved Brønderslev, hvorfor man mener at maatte indstille, at Hospitalet anlægges paa det som fortrinligt egnet betegnede Areal ved Aalborg“.

Jeg finder ikke Anledning til at komme dybere ind paa dette Spørgsmaal. Men Spørgsmaalet har den største Interesse. Det har jo ogsaa givet sig Udslag deri, at netop det Problem, jeg her pegede paa, allerede har faaet en Slags Forhandling under Finanslovdebatten. Jeg forstaar udmærket vel, at man ud fra de Hensyn, som jeg før nævnte, og som Kommissionen maaske ikke har tænkt paa særlig at faa draget frem, kan have forskellige Meninger om, hvor Hospitalet rettelig bør ligge, men det egner sig jo ikke til Drøftelse til Bunds eller Afgørelse her i Salen — det er noget, som maa undergives Udvalgsbehandling. Jeg opfatter heller ikke Forholdet saaledes, at den højtærede Minister, selv om han foreslaar Brønderslev, hvad jeg jo meget godt forstaar Ministeren gør, føler sig i den Grad knyttet til dette Forslag, at der ikke skulde kunne blive Tale om andet. For mig staar det saaledes, og ligeledes for mit Parti, at Spørgsmaalet om, hvor det nye Sygehus skal lægges, maa afgøres efter en indgaaende Overvejelse af, hvad der maa være afgørende, naar behørigt Hensyn skal tages baade til de syges, altsaa Patienterne, og deres Paarørendes Interesser.

Om Sygehuset og Forandringerne i Viborg har jeg i Øjeblikket ikke mere at sige, end der er sagt af den højtærede Minister ved Fremsættelsen.

Om det tredie Punkt, som er Oprettelse af en børnepsykiatrisk Afdeling ved Sindssygehospitalet i Aarhus, er der ogsaa ved Fremsættelsen sagt, hvad jeg tror, der paa dette Stadium af Sagen behøver at siges.

Men saa er der en anden Ting, som ligger uden for Lovforslaget — og ogsaa uden for den Betænkning fra den nedsatte Kommission, som danner Grundlaget for Lovforslaget —, et Spørgsmaal, som er berørt i en Betænkning Nr. 2, som den samme Kommission senere har afgivet. Kommissionen havde nemlig ved sin Nedsættelse faaet den Opgave, ikke alene at beskæftige sig med Sygehusforholdene for de sindssyge inden for Jylland, men ogsaa at tage et lignende Spørgsmaal op for Sjællands Vedkommende.

Jeg behøver ikke her at nævne — det er det høje Tings Medlemmer bekendt —, at der fra gammel Tid har været Spørgsmaal om at ændre og udvide Mulighederne for de sindssyges Behandling paa Sjælland, idet der længe har været følt Trang til at faa et Sindssygehospital lagt i Nordsjælland. Nu er det saaledes, at Nordsjælland, Frederiksborg Amt, er henvist til det i øvrigt udmærkede Sygehus, der findes i Nykøbing S., men som jo ligger meget langt borte for Paarørende, som skal besøge deres Slægtninge blandt Patienterne. Kommissionen har taget denne Opgave op og har behandlet den uden at stille Forslag om, hvor i Nordsjælland Udvalget tænker sig Sygehuset lagt. Der har for Kommissionen været Tale om Hillerød eller Frederikssund, men jeg vil gerne høre den højtærede Ministers Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg gaar ud fra, at naar Sindssygehospitalet i Nordsjælland ikke er taget med i Lovforslaget, har det ikke noget at gøre med, at den højtærede Minister skulde omfatte dette Spørgsmaal med ringere Interesse end de andre, de er kommet med i Forslaget, fordi de nu engang er de mest paatrængende, men det vil have Interesse for dem, der berøres af Placeringen af det sjællandske Hospital, om der nu kunde siges noget om, hvilke Udsigter der er for, at den Side af Sagen bliver ført ud i Virkeligheden. Jeg vil gerne høre noget herom, hvis den højtærede Minister er i Stand til at udtale sig paa nuværende Tidspunkt.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Heilesen: Med det foreliggende Lovforslag har den højtærede Indenrigsminister jo sigtet paa at afhjælpe en gennem mange Aar følelig Mangel, navnlig med Hensyn til Patienternes rette Behandling. At de bestaaende Sindssygehospitaler kun i begrænset Omfang er i Stand til at imødekomme Fordringerne til de moderne Behandlinger, har man inden for Sindssygevesenet længe været opmærksom paa. De Forhold, som Patienterne herigennem udsættes for, kan ofte være medvirkende til at forværre Patienternes Tilstand, fordi den rette Behandling derved udskydes.

Hospitalet i Viborg maa paa flere Maader anses for at have overlevet sig selv, da store Dele deraf jo er bygget til helt andre Formaal. Jeg skal i denne Forbindelse henvise til den højtærede Indenrigsministers Fremsættelsestale, hvor der udførligt gøres Rede for disse Forhold.

Lovforslaget kan deles i tre Afsnit: